

Apám rendes ember volt.

Megtörtént vele, ami
minden emberrel
megtörténik, csak
máshogy.

Az Ipoly még a
szokásosnál is

szélesebbre duzzadt azon a tavaszon. Valószínűleg a napi szintű februári
esőzések miatt.

Teljesen átázott a talaj, olyan laza lett, mint a kávéba mártott babapiskóta.
Egy kisebb szellő is több fát mozdított el addigi függőleges nyugalmából,
tepert vízszintes helyzetbe.

Az apám is fa volt. Nem hatoltak elég mélyre a gyökerei.

Az ő szele egyértelműen az a párás, tavaszi hajnal volt. A vízbefúlt ember
arca. A vízbefúlt emberé, akit fentről hozott az Ipoly, egészen fentről, a
fenyvesek közül, arról a helyről, ahová az egyik égi reumás lábait lógatja.
Békésen érkezett, hason sodródva. A víz csillogva csörgött, a
gyöngyvirágok fehéren harangoztak meddő füleibe. Rejtély, hogy hogyan
maradt meg az arca. Azt mondják, már legalább egy hete halott volt, mikor
a csodák jó barátja, a hajnali pecás rátalált, és felfordította.

Az apám arca volt. Teljesen olyan, de mégis más: nyüzött és ápolatlan.

Körülötte a víz, fehér fényvé változott, abban úszott nyugodtan, holtan.
Történetesen az élő is arra horgászgatott.

- Ezt nézd meg! Ez olyan, mint te! Teljesen olyan. – szólt a pecás, aki
idegen is volt, meg barát is. Barát, mert ismertük jól. Idegen, mert másik
ember. Szegény, nem tudta eldönteni, hogy sírjon, vagy nevéssen-e.
Apám letette sétapálcává hajtogatható, kis, barna snecizőjét, néhány
páfránylevelet félrehajtva tett pár imbolygó lépést a folyó felé, s a halott
ember arcába nézett.

A halott emberébe, aki hajszálpontosan úgy festett, mint ő, de mégsem ő
volt, mert halott volt. Két fehér orcája kifeszített vásznan, a napsugarak és
falevelek árnyjátéka.

Belenézett, de nyomban el is kapta a tekintetét. Sarkon fordult, s szaladni
kezdett. Futott, rohant, mint az őrült, meg sem állt a világ másik feléig.

Azóta is ott él, az Ipolynak hátat fordítva.

MEMENTO PATRI

(Emlékezz az apámra)

Fekete virágok

Fekete virágok jöttek velem szembe, az úttalan útakon. Azok nyíltak a borostyán sötét levelei között. Fekete szirmú, sárga közepű, édes illatú virágok.

60 Mindegyik másmilyen fekete volt. Akadt közöttük barnás árnyalatú is. Mindegyik szál egy-egy tekintet fénye.

Régi barátomra emlékeztetett az egyik. Szomorú, mélyfényű... Szegény, sokat szenvedett a bensőjében lakozó, töménytelen mennyiségű szeretet miatt.

Göcsörtös fa, még göcsörtösebb gyökerei között az apámét is megtaláltam. Amire még emlékszem belőle. Sugaras, sötétbarna szirmok. Mintha tűzijátékot rendezett volna rajtuk valami eszelős.

Apám egyszer kirándulni vitt engem. Nem egyedül mentünk, Fehér Sólóym is velünk tartott. Úticélunk Dobogókő. Félúton, Sólóym előresietett, randija volt odafönn.

Ketten maradtunk apámmal. Hamar eltévedtünk.

Hosszú, kacsaringós szerpentin kapaszkodott fölfelé a hegyen. Nem akart vége szakadni. Olyan volt, mint a görbe folyam, amely magába folyik vissza, vagy, mint a kígyó, amely saját farkába harap.

Nyakába vett az apám, mert nagyon elfáradtam.

Nem emlékszem, hogy rágyújtott-e. Akkortájt szokott le a cigiről, meg a húsról, hogy később egy-egy doboz vagy csülök elfogyasztása után, függetlenül mondhatta magát.

Gömbölyded bácsit sodort felénk az erdő szele. Bicziklin érkezett. Petyhüdt teste ráérosen imbolygott a napsütötte beton felett, ami csak úgy falta hosszúra nyúlt árnyékát. Fehér halászsapka fityegett tojásalakú fején.

Biztosan a felesége adta rá, még odahaza.

Végül ő igazított útba bennünket. A széles aszfaltútról, keskenyebb, lomalatti ösvénykére tértünk. Előttünk mókus cikázott a szívcsakra felé.

Ha behunyom a szemem, még mindig látom azokat a fákat. Nagyok voltak, és mindent tudtak. Némelyik állt, akadt, amelyik már kidőlt.

Cipőnk orráról, orrunkba mászott a sár illata. A madarak... A madarak hangjára már nem emlékszem, de biztos szép volt, ők egy igen megbízható népség. Apám ledobta nyakából a lelkemet. Túl nehéz lehetett. Vagy én ugrottam le onnan? Talán repülni vágytam...

Kinyitom a szemem. Lépek kettőt. A bükkök szürke kérge: öreg lelkek szürke titkainak kőfala. Odafönn az égben, valamelyik szeszélyes tag a Nap elé lebbentette selyemfátyolát.

Lent a földön, változatlanul, fekete virágok. Az egyik egy jó barátnőm sötét szeme. Ő azt mondja, kicsi zöld is van benne.

A fák vére is zöld. Sötéten buggyan elő, mikor valaki megsebzí őkét.

Lehajolok. A földbe túrok. A föld színe sötétvörös. Alig észrevehetően, de kitartóan pulzál alattam.

Ez a barátnőm mindig a valóságra figyelmeztet engem. Pedig én nagyon jól ismerem a Valóságot.

A Valóságnak két szeme volt, és szőke haja. Fekete-piros kockás inget viselt, olyasfélét, amilyent mindenki mostanában.

És dohányzott, mint az apám.

De nagyon hiú is volt, ezért mindig magánál tartott egy fogkefét. Szép, fényes fogai voltak. Meg ferde mosolya.

Mindig loholt valaki után, mert saját magát nem szerette.

Körbenézek. Két karomon hideg indák futnak végig. Elmémben a fekete virágok bódító illata.

Úgy érzem, zuhanok, puhaságban zuhanok.

Láthatatlan karok ölelnek körül, halhatatlan hang sír a fülemben.

Alattam a könnyed dobogás földrengéssé erősödik, de ez egy olyan fajta, amely semmit sem pusztít el, inkább mindent magához ölel.

Minden magához ölel.

Eszembe jut a rét. Ahol ezer színben pompáznak a virágok. Eszembe jut a fény. A fény, amely egyszerre sír, egyszerre nevet, és mindenkit, mindenkit nagyon szeret.

Eszembe jut az anyám, aki egészen biztosan maga is a fény rokona. Milyen volt örülni, milyen a bánat, milyen édes érzés, mikor a szív kettéhasad.

Tovább kell menni.

Kibontakozom a Valaki öleléséből. Nem nézek hátra. Nem tudom: barát-e, vagy ellenség? Megfogom a kezét, magam után húzom. Vagy ő tol engem maga előtt?

Apám küldött nekem

Apám küldött nekem egy képet önmagáról. Valahol az Appalache-hegységben készülhetett. Háttal az Ipoly párás partjának.

Csak az arca látszik rajta. Nyúzott és ápolatlan. Szomorú szemekkel néz ki rám a lap két dimenziója közül.

Fehér orcái kifeszített vásznán, a napsugarak és falevelek árnyjátéka.